

Punk fiction

aneb

No future

ERMIAS TULU

Punk fiction

aneb

No future

Text © 2016 Ermias Tulu

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-077-9

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-078-5

ISBN PDF formátu: ISBN 9978-80-7536-079-2

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Věnování

Věnováno všem lidem dobré vůle

Mé vřelé díky patří skvělým ženám mého života – mé ženě, dceři, mým matkám, vlastní a ze strany manželky, sestrám, vlastním a ze strany manželky, které mně dávaly a dávají tolik lásky, ani nevím proč.

PROLOG

Pravda

Pravda je to, jak něco je, a lež je to, jak něco není. Pravda je a lež není. Pravda je to, co obdivují, milují a na co přísahají učenci, politici, kněží, muži a ženy, velcí a malí, hodní a zlí, bohatí a chudí. Všichni na pravdu přísahají..., a pak proti ní bojují, když ona není na jejich straně. Historik, velice vzdělaný muž, úmyslně ji kroutí a dává jí jinou formu, aby „uspokojil“ sebe, svůj a ostatní národy. A na ni přísahá. Leckterý filozof, stejně tak kněz, zuby nehty brání *svou pravdu* a odmítá poslouchat pravdu jiných, ač veškerý smysl jeho existence spočívá, dle vlastního tvrzení, v hledání pravdy a nic než pravdy. Pro pravdu zabíjí a je zabit. Je ochoten roky tvrdě pracovat a studovat, ne aby našel pravdu, ale aby dokázal, že on již dlouho pravdu má a ti druzí ne. Ti velcí učenci a duchovní otcové nazývají pravdu synonymem boha, a hned ji zas pošlou do pekla, když neslouží jejich přízemnímu účelu. To že lež pastí bývá a pravda osvobozením, na tom se shodují všichni, ale také na tom, že ti druzí v pasti jsou a

oni že jsou svobodní. A pro svou pravdu zas zabíjejí jiné, kteří by ji mohli svou pravdou ohrozit. Jako kdyby někdo mohl ohrozit pravdu. Copak nevíš, že pravda je a lež není?

...hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, drž pravdu ... až do smrti; neboť pravda tě osvobodí od hříchu, ..., od smrti duše a konečně od smrti věčné...“ tak zní motto Jana Husa

Jaroslav

Kapitola první

Vzestup Nepolepšila

„Dyť já to takhle nemyslel, člověče!“ bránil se marně Nepolepšil.

„Já vím, chlape,“ odpověděl Vrtulník zamyšleně, „to říkají nakonec všichni. Jako ten blbec, co si hrál s puškou a oddělal svou ženu. Pak tvrdil, že nevěděl, že byla puška nabitá.“

Špičkou mačety na jeho hrudníku ho jemně dotlačil zpátky do křesla. „Abych se ti přiznal, ani já nevím co dělám,“ vysvětloval, „snad nám oběma odpustí bůh.“

Jardu napadlo, že by zavolal o pomoc, ale podivný klid vetřelce ho natolik zneklidnil, že byl též úplně klidný. Jenom v duchu doufal, že tato záležitost nebude tak vážná jako ta, co zrovna běžela v televizi.

Dežo Vrtulník byl docela normální chlap, který nevyhledával násilí, ale násilí si vyhledávalo jeho. Přezdívku Vrtulník mu prý dal nějaký policajt, poté co pozoroval několik případů, kdy dotyčný

způsobil újmu na zdraví více osobám současně, a to hlavně pěstí. Avšak vážná myšlenka někoho zabít byla přece jen vzdálená jeho nejdivočejším představám. Skoro ho děsilo, jak se mu tato myšlenka drala do popředí a lepila na sebe veškerou jeho pozornost s takovou intenzitou, že se jí po celý týden, ba měsíc, nedokázal zbavit. Začal chápat, jak je člověku, který se chystá někoho zbavit života. Byl veden touto personifikovanou myšlenkou jako loutka a nebyl schopen tomu odolat. Nakonec se s touto myšlenkou ztotožnil a přestal ji považovat za něco cizího, bral ji jako svoje vlastní vyšší já. Podlehl.

Jaroslav Nepolepšil sice nebyl nijak svatej, ale pouhá slova vytvářená někde v jeho nepřilíš komplikované mysli, mu z pusy plynula skoro samovolně, zatímco on je pozoroval jakoby z vedle, s odstupem, a napáchala mu často mnohem větší škody, než by si opravdu zasloužil.

Teď seděli potenciální vrah a jeho oběť v obýváku oběti a dívali se na film, který si pan Nepolepšil ten den půjčil. Byl to nějaký americký horor. Nepolepšil si v půjčovně stěžoval na předešlý film, že to byla fraška. Tvrdil, že toto by nevyděsilo ani miminka, když je tak jasně vidět, že krev na krku a košilích

obětí smrděla americkým kečupem. Chlapík v půjčovně mu slíbil, že z toho, co mu dnes půjčuje, se v křesle posere a možná ho to i zabije. Nepolepšil se tomu vtipu ze srdce zasmál, sbalil si film do igelitové tašky a pak si šel ještě koupit nějakou tu vodku a pár lahváčů k tomu. Zítra bude sobota, tak může klidně chrápat celý den.

Dežo si přitáhl pivko na stole opatrně mačetou, kterou celou dobu držel v ruce. Mačeta se leskla šedomodrým světlem od televize a působila také jakoby z filmu. Nepolepšila napadlo, že by to mohl být pouze špatný sen. Jenomže realita promítaná na obrazovce jeho televize, kdy v strašlivém hororu sem tam zařvala nějaká ženská zděšením a bolestí, při útoku úchyla vraždícího blondýny, mu zpochybňovala jeho přání.

„Tak se napij,“ přikázal zatím ještě jen potenciální vrah a přistrčil mu něco bublajícího ve skleničce. „Chci ti ulehčit tvé umírání, blbče.“

Nepolepšil znal smrt od vidění, z filmů, a sám se jí strašně obával. Volat o pomoc mu vůbec nepřišlo na mysl. Vždyť ví, jak to chodí. K čemu křičet, když stejně pak fízlové najdou zkrvavenou mrtvolu roztaženou na zemi, se zející ránou na krku, a řeknou: „Pachatel neznámý.“

Obrátil sklenici s podivným elixírem, co nijak špatně nechutnal, do sebe a jako duchem nepřítomný si prohlížel stůl před sebou. Najednou si všiml, že je tam strašný bordel, a styděl se, že zrovna dnes má návštěvu. Ani si nepamatuje, kdy ho naposledy někdo navštívil. Špinavé talíře, špinavé sklenice různé velikosti, prázdné obaly od čipsů, krabičky od prášků na spaní, a dokonce na rohu stolu visela jedna špinavá ponožka.

Pak se vše odehrálo v průběhu několika minut. Ani neví, jak dlouho tam seděl nebo ležel. Matně si vzpomněl, že cikán ho zezadu mírně uchopil za hlavu a pak... usnul? A co ty prášky, které musel spolknout s vodkou? Jak to, že je bdělý, když má přinejlepším tvrdě chrnět? Jardovi pomalu docházelo, že tento stav zamýšlené bdělosti mu připomíná blížící se smrt, kterou onehdá viděl ve filmu.

Najednou věděl, že toto *je* umírání. Celý jeho život se mu promítal velkou rychlostí, a přesto s křišťálovou průzračností, před jeho duševním zrakem. Překvapilo ho, že vidí pana učitele Jaroslava Nelítostného. Ten běsnil, jak je Nepolepšil tak nemožný blbec, že stejně jednou skončí nanejvýš jako řezník, nebo v kriminále. V čemž se mýlil. Pak

se objevila matka a pořád mu upravovala účes před jeho tlemícími se kamarády. Jak ji v tom okamžiku nesnášel! Hledal svého otce. Fotr zvracel v obýváku. Markéta, která ho milovala, se usmívala, mračila se, brečela, zpívala si, plivala a pak se zase rozesmála. On sám mladej, stál před potravinami, kde pracovala Markétka a pokuřoval startku, než jeho láska vyjde po práci z obchodu a zajdou si někam na sklenku dobrého vína. Strašně po ní toužil. Další obraz, kdy se Jarda hrozně vožral a kopl Markétku do břicha a ona potratila.

Pak tam byla chvilku jiná Markéta, zdravotní sestra ve špitále pro duševně choré. Ale jenom chvilku. Byla divná. Pak ji samotnou zavřeli v té samé nemocnici, kde pracovala, a zůstal zase sám. Od té doby nic! To bude snad už třicet let! Teď seděl nebo ležel v obýváku na gauči a cítil se nekonečně sám. Roky samoty ve světě, kde se přelidnění stalo jedním z největších hrozeb lidstva! Až na ty krátké okamžiky jeho života, kdy o něj nějaká ženská projevila zájem, by se dalo říci, že proonanoval svůj život.

Děti samozřejmě neměl. Cože? To je všechno? To bylo celé za těch padesát dva let? Je to na blití, myslel si. A začal blejt něco teplého, lepkavého a

„Milost, milost bože!“ skuhral schoulen v nejzazším koutku své hlavy, i když v boha věřil naposledy, když mu bylo šest a chodil s rodiči do kostela.

Utíkal do své hlavy, protože ztratil kontrolu území zbytku svého celého člověka, který byl v jednom ohni. Lapal po jedovatém vzduchu a snažil se rukama něčeho chytit. Ať chytil co chytil, nic nemohlo zastavit všechny ďábly, kteří do něj sekali a bodali a kousali. Každé nadechnutí, skoro nadechnutí, ho stálo tolik úsilí, jako by zvedal obrovský šutr, který mu spadl na nohy a roztránil kosti na padrtě, avšak stejně ze sebe nedostal nic víc než nějaké chraplavé chrchlání a sípaní. V hlavě bylo jediné místo, kam se jeho ubohá ztracená duše mohla uchýlit.

Moje duše? přemýšlel, kéž by to tak bylo. Takže opravdu máme duši? Byl to on, který utíkal všude po svém těle, ač neměl kam, před tím hororem zápasu se smrtí? A vůbec to stěhování uvnitř svého těla! Co je to za blbost?

Nejhroznější bolest, kterou kdy znal, byla, když mu jednou šlápla na palec u nohy obrovsky tlustá kráva jeho dědečka, která mu v jeho pěti letech připadala jako monstrózní dinosaurus. Řval

celou cestu do nemocnice, koulel očima, jež mu skoro vylézaly z důlků, a vyvolal takový rozruch v nemocnici, že se celý personál sbíhal, aby malému Jarouškovi nějak pomohl. Bylo to píchnutí jehlou do prstu v porovnání s tím, co měl na krku teď. Velikost. Intenzita. Všechno relativní. Je možné, že existují horší muka než ta, která teď prožívá? Toto by ani svému nejhoršímu nepříteli nepřál.

„Milost celému člověčenstvu, které má na krku tohle břemeno utrpení těla a duše!“ modlil se.

A najednou cítil, jak se vznáší. Naplnil ho nepochopitelný pocit klidu a... lásky? Panečku, napadlo ho, dyť jsem docela fajn chlap! Já myslel, že jsem taková svině a nemožný blbec, usmíval se v duchu. A konečně chápu pojem „relativní“ a do náboženství také nemám daleko. V tu chvíli, což by mohla být asi tisícina sekundy, zapomněl na bolesti svíjející se tělo na zemi a trochu si zafilozofoval. Jenomže jak se říká, zvyk je železná košile. Nechtěl se zas tak rychle zbavit toho svého tlustého těla, takže se k němu vrátil zpátky.

„Pomóóóóóoc... bóóóóóže...!“

Všiml si, že jeho tělo teď leží napůl venku před dveřmi z jeho bytu a chrchlá a pění a teče mu z pusy a nosu nějaká hnusná lepivá rudá tekutina. Tělo

stále ještě bojovalo o to, aby se nějak někam dostalo, a zvládlo to až sem. Ani si nepamatoval, jak se mu podařilo otevřít dveře (ve skutečnosti to bylo tak, že vrah je za sebou zapomněl zabouchnout, nebo mu to bylo jedno).

Potřebuji pomoc, přemýšlel, ale na křičení už neměl sílu ani náladu. Ze schodů, které vedly nahoru, cítil nějaké pronikavé světlo a podíval se tímto směrem. Nahoře stál nějaký chlap v černém hábitu s kapucí přetaženou přes hlavu a opíral se o nějakou dlouhou tyč, nebo tak něco. Opodál za ním stojí černočerně lesknoucí se kůň, který podle zvuku netrpělivě hrabe kopytem o dlaždění, a za ním se rozprostírá do nekonečna nějaký veliký prostor se sloupořadím.

A kurva! zděsil se Nepolepšil, jestli to není zubatá osobně?! Nebo jen blouzním a halucinuju. Aha, tak nějak nesmyslně se tedy cítí umírající, než zhasne jejich ubohá duše na věky věků? Nebo to mám z těch blbejch pohádek z dětství?

Jenom ho zneklidnila živá reálnost této nereálné reality, reálnější než realita, tak jak ji znával. V tom mu zaburácel těsně u duševního ucha neskutečně strašný křik.

„Uáááááááááááááááááááááááá! Bože, bože, bože! Co mu to udělali? Pomóóóóóóóóóóóóóóóó! Zabili ho

křečovitě sebou škubalo a kopalo, jako by jím proudily tisíce voltů staré dobré elektřiny.

„Ale dyť já ještě žiju“ stěžoval si Jarda Osobě (v duchu ho už tak pojmenoval) v černém hábitu. „Snad sem ještě dorazí saniťáci a oživí mě.“

„Hele příteli, nech mrtvý mrtvým a pojď se mnou. Tohle už není k ničemu,“ a ukázal kosou na tělo.

Jarda se rozhlížel, zda někdo ze zde přítomných vidí to co on, ale všichni jen zděšeně hleděli na ubohé tělo na zemi a nezdálo se, že by měli tušení, co se jim tam před očima odehrává. Paralelní realita, myslel si. I to měl z těch amerických filmů.

„Ano, paralelní realita příteli,“ ušklíbl se Osoba kovově.

„Vy slyšíte mé myšlení?“ zeptal se už klidněji a spíše zvědavě.

Strašně rád měl i filmy, kde hrály roli paranormální jevy a byl teď super hrdý, že on sám byl jeden z hráčů, a přál si, kéž by ho mohli sledovat diváci na celém světě, včetně Ameriky. Narovnal se, nasadil úsměv ideálního herce a upravil si duševní účes.

„Pane Nepolepšile, tohle není divadlo,“ odsekl Osoba káravě. „Jedno divadlo skončilo, a to bylo

tam, odkud přicházíte. Tak pojdte, pojdte, já mám ještě jiné zákazníky, kteří čekají.“

Otočil se a chtěl odcházet, ale pak se zastavil a vydal si nějaký předmět zevnitř hábitu.

„Málem bych zapomněl,“ prohodil sám pro sebe a šel, spíše plul dolů po schodech skrze nic netušící čumily, a naklonil se k tělu, které právě dohrávalo poslední zápas. Položil předmět na do klubíčka zkroucené tělo a sledoval kmitající se obraz na halogenově zeleném displeji.

„Co to děláte?“ naklonil se Nepolepšil k tělu, které ho teď zajímalo asi tolik, jako pošpiněné převlečení z včerejšího maškarního plesu, a pozoroval vlnící se křivky na displeji.

„A co to vůbec máte tady za přístroj v... ru... ce?“ díval se na kostnatou ruku.

„Toto je trans-osciloskop“ odpověděl Osoba a nevnímal si údivu v hlasu Nepolepšila. „Je to elektronický měřicí přístroj s obrazovkou, vykreslující časový průběh měřeného signálu napětí. Měřím kmitočet, který udává počet opakování periodického děje za daný časový úsek, vzniklý implozí a explozí muk, kterými prochází tělo, dle intenzity bolesti a děsu. A to nám ukáže kategorii stupně utrpení.“

Nepolepšil nevěděl jak, ale měl pocit, že tomu rozumí. Fyzika sice nebyla vůbec jeho šálek kávy, ostatně jako všechny ostatní předměty, vyjma ruštiny, za tu dobu, co chodil do školy... Dyť pan učitel Nelítostný sám říkával:

„Vy tupouni, tomu nemůžete rozumět, jako moje babička nemůže rozumět čínský gramatice.“

„Uhněte prosím!“ zněl autoritářský hlas odněkud ze schodů, a stáhl ho zpátky do teď už směšné reality lidí.

„Co čumíte? No tak, už běžte, běžte!“ odháněl sousedy vážně a důležitě vyhlížející policista s lízátkem v puse, když mezitím saniťáci zakrývali nějakým igelitem zmučené tělo a přivazovali ho k nosítkům.

„Jdeme také,“ obrátil se Osoba na Nepolepšila. „Už to mám změřené a nestojí to za řeč.“

„Jak to nestojí za řeč!?“ Nepolepšil byl zklamán. „Prošel jsem takovou hrůzou a vy tvrdíte, že to nestojí za řeč?“ vyjel na osobu.

„Když vás to tolik zajímá, tak vám pár zajímavějších exemplářů za chvíli ukážu,“ prohodil klidně a vystoupil schody nahoru a vplul do prostranství, kde pekelně černý kůň stále hrabal kopyty o dláždění. Jarda ho následoval a nechal za

sebou realitu, která mu čím dál víc připomínala
spíše jen takovou dětskou noční můru.

Jaroušek a Motýlek

Jaroušek byl přešťastný, že byl konečně zas u babičky.

Tady se mohl vydovádět jak chtěl, mohl být ve špinavých šatech celý den, žvýkat dvě nebo více žvýkaček najednou, honit kočky a tahat je za ocas, běhat s pejsky po louce a válet se po mokrém a špinavém trávníku, šplhat po stromech, schovávat se v houští před nikým, nechat si lézt po ruce hlemýždě, ochutnat žížalu a vůbec všechno, co měl doma ve městě zakázáno. To všechno mu u babičky prošlo skoro nepovšimnuto. Jinak autoritativní babička vždy říkala:

„Nechte ho bejt sakra, dyť je to dítě.“ A jeho rodiče ji obvykle poslechli.

To ráno Jaroušek spolkl housku s máslem a domácí marmeládou, sotva ji žvýkal, a nemohl se dočkat, až vypadne z chaloupky a vyrazí sám na průzkumnou výpravu do okolí. Maminka mu vybrala čisté červené triko, čisté bílé ponožky, čisté kraťasy, sandály... Jaroušek se netrpělivě oblékal a ani neprotestoval, aby se zbytečně nezdržoval. Matka ho předem kárala za věci, které ještě